

LBRIS

We know
books

Virgis Šidlauskas

MICUL VULCAN

ÎȘI CAUTĂ

Traducere din limba lituaniană de Ineta Suciu

Ilustrații de Tania Rex

București 2026

CUPRINS

O FAMILIE NEOBIȘNUITĂ	3
SOARELE OBOSIT	9
POVEȘTILE LUNII	13
CAPRA DE MUNTE NEPOLITICOASĂ	19
DOMNUL PORC SPINOS	25
PELICANUL ȘI MĂSURI IMEDIATE	31
EȘTI PEDEPSIT!	37
LAVĂ MAI FIERBINTE DECÂT CIORBA CU CHIFTELE	43
O FETIȚĂ	49
TSUNAMI	55
O IDEE BUNĂ	61
VALUL AJUNGE LA ȚĂRM	67

LEWIS

We know
books

O FAMILIE NEOBIȘNUITĂ

Vă vine să credeți sau nu, în mijlocul unei mări calme și somnoroase, sub un cer înalt cât bolta castelului unui uriaș, se afla cea mai mică dintre insulele mici, la peste o sută de mile de Marele Țărm. Ai spune că este doar o insulă ca oricare alta, dar nu este deloc așa. Acolo locuia o familie de vulcani adevărați: Tata Vulcan, Mama Vulcan și fiul lor, Micul Vulcan.

Sunteți curioși să știți ce făcea familia Vulcanilor în fiecare dimineață? Ei bine, nimic special. De îndată ce se trezea, tata răcnea un „Bubuum!” asurzitor, care făcea să vibreze întreaga insulă, iar obrajii lui, acoperiți de tufișuri și arbuști, continuau să tremure mult timp după un căscat zgomotos. Mama strănuta delicat, având grijă să acopere deschizătura craterului, ca o doamnă elegantă. Iar băiețelul, de cum deschidea ochii, se uita lung la păsările ce zburau deasupra lui. Visa la aventuri și călătorii.

Și cum era o zi din viața lor? N-o să vă vină să credeți! La micul-dejun, tata înghițea o piatră cât un teren de fotbal! Nu-i rău, ai zice, e cât un teren de fotbal. Nu-i rău deloc.

Da, da, Tata Vulcan ar fi fost de acord, dacă ți-ar fi auzit gândurile. Un mic-dejun copios este secretul fiecărui succes. La urma urmei, marșurile făcute pe stomacul gol nu aduc deloc o dispoziție bună. Ba chiar reușesc să sperie păsările enervante.

Mama mânca mai modest, înghițind unul sau doi pomi fructiferi bine crescuți. Iar Micul Vulcan, pentru că dinții lui nu erau încă la fel de ascuțiți ca ai părinților săi, se mulțumea să descojească nuci de cocos.

După masă, fiecare își vedea de treburile lui. Tata privea spre cer ca să prezică vremea, fiind considerat cel mai talentat meteorolog din zonă: urmărirea direcția vântului, norii, mișcările cicloanelor, ploilor, presiunea atmosferică și alte detalii complicate. Mama își privea reflexia în ferestrele zgârie-norilor din orașul de sticlă ca să-și aranjeze buclele din

palmieri cu pieptănul din piatră sculptată al tatălui și fredona o melodie nostalgică.

Iar Micul Vulcan...

Ce făcea Micul Vulcan?

Visa să-și facă un prieten. Nu unul magic, ci unul simplu, ca o gogoasă prăjită în lavă. Cineva cu care să vorbească, să-și împărtășească gândurile și, desigur, să se joace. Credea că ar fi cea mai frumoasă aventură din viața lui!

Din păcate, părinții lui, prea protectori, îi interzisese să se întâlnească cu orice ființă suspectă și de neîncredere: ciori și albatroși, furnici și tapiri, ca să nu mai vorbim de crocodili, gorile și hipopotami.

— Fiul nostru este cel mai ascultător și mai silitor micuț de pe această insulă, obișnuia să se laude tatăl.

— Da, da, aproba mama. Alții nu pot decât să ne invidieze pentru un fiu atât de bun.

Micul Vulcan ridica din umeri, jenat de astfel de discuții.

Ei bine, să vorbească pentru ei! La urma urmei, tata are un prieten: pe mama. Și mama are un prieten de nădejde: pe tata. Chiar și animalele din defileuri sau păsările de pe cer au prieteni.

Numai el, Micul Vulcan, nu are pe nimeni. Câtă nedreptate!

PRIETENIE
INTERZISĂ!

PRIETENIE
INTERZISĂ!

